

10
ANYS

03
11
25

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

**Orchestra Sinfonica
Nazionale della RAI**

Andrés Orozco-Estrada

Michael Barenboim

idealista

tot és millor amb música

mecenes de BCN Clàssics

Orchestra Sinfonica Nazionale della RAI

Andrés Orozco-Estrada, director
Michael Barenboim, violí

3 de novembre de 2025, a les 20h

Palau de la Música Catalana

Durada aproximada: 102 minuts amb mitja part inclosa

10 ANYS

Gioachino Rossini (1792-1868)

Obertura de *Guillem Tell*

12'

Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791)

Concert per a violí núm. 4 en Re major, K. 218

26'

Allegro

Andante cantabile

Rondeau: Andante grazioso – Allegro ma non troppo

Solista: **Michael Barenboim**

Pausa 15 minuts

Hector Berlioz (1803-1869)

Simfonia fantàstica, op. 14

49'

Rêveries – Passions (Somnis i passions)

Un bal (Un ball)

Scène aux champs (Escena camperola)

Marche au supplice (Marxa cap al suplici)

Songe d'une nuit du Sabbat (Somni d'una nit de Sàbat)

Orchestra Sinfonica Nazionale della RAI

PRIMER VIOLÍ

*Alessandro Milani *violí principal*

*Roberto Ranfaldi *violí principal*

°Marco Lamberti

Constantin Beschieru

Lorenzo Brufatto

Aldo Cicchini

Roberto D'Auria

Sawa Kuninobu

Giulia Marzani

Martina Mazzon

Cecilia Merli

Alice Milan

Enxhi Nini

Matteo Ruffo

Elisa Schack

Magdalena Valcheva

SEGON VIOLÍ

*Valentina Busso

*Roberto Righetti

°Antonella D'Andrea

Pietro Bernardin

Roberta Caternuolo

Michal Ďuriš

Raffaele Fuccilli

Valerio Iaccio

Arianna Luzzani

Paolo Manzionna

Marco Mazzucco

Tina Vercellino

Giorgia Burdizzo

Giacomo Nesi

VIOLA

*Luca Ranieri

*Ula Ulijona

°Margherita Sarchini

Giovanni Matteo Brasciolu

Nicola Calzolari

Federico Maria Fabbris

Riccardo Freguglia

Davide Ortalli

Lizabeta Soppi

Francesco Tosco

Clara Trullén Sáez

Greta Xoxi

VIOLONCEL

*Luca Magariello

*Pierpaolo Toso

°Marco Dell'Acqua

°Ermanno Franco

Stefano Blanc

Eduardo dell'Oglio

Pietro Di Somma

Amedeo Fenoglio

Francesca Fiore

Michelangiolo Mafucci

CONTRABAIX

*Gabriele Carpani

*Francesco Platoni

°Silvio Albesiano

Riccardo Baiocco

Friedmar Deller

Pamela Massa

Cecilia Perfetti

Vincenzo Antonio Venneri

FLAUTA

*Alessandra Russo
Fiorella Andriani

FLAUTÍ

Fiorella Andriani

OBOÈ

*Nicola Patrussi
*Luca Vignali
Lorenzo Alessandrini

OBOÈ FORA D'ESCENA

*Luca Vignali

CORN ANGLÈS

Nicola Scialdone

CLARINET

*Enrico Maria Baroni
*Luca Milani
Lorenzo Russo

REQUINT

Lorenzo Russo

FAGOT

*Francesco Giussani
*Alexander Grandal Hansen-Schwartz
Cristian Crevena
Simone Manna
Bruno Giudice

TROMPA

*Ettore Bongiovanni
*Francesco Mattioli
Marco Panella
Chiara Taddei
Mattia Venturi

TROMPETA

*Marco Braitto
*Roberto Rossi
Ercole Ceretta

CORNETA

*Daniele Greco D'Alceo
Alessandro Caruana

TROMBÓ

*Diego Di Mario
*Alessandro Maria Pogliani
Devid Ceste
Antonello Mazzucco

TUBA

Matteo Magli
Alberto Azzolini

TIMBAL

*Gabriele Bartezzati
*Biagio Zoli

PERCUSSIÓ

Carmelo Giuliano Gullotto (també timbal)
Emiliano Rossi (també timbal)
Andrea Zito
Enrico Femia

ARPA

*Margherita Bassani
Antonella De Franco

*solista
°concertino

Alessandro Milani toca un violí Francesco Gobetti del 1711, gentileza de la Fondazione Pro Canale de Milà.

Orchestra Sinfonica Nazionale della RAI

Va ser fundada el 1994 i els seus primers concerts van ser dirigits per Georges Prêtre i Giuseppe Sinopoli. Des de llavors, ha col·laborat amb molts dels millors instrumentistes de la seva generació.

El director titular n'és Andrés Orozco Estrada. Anteriorment ho van ser James Conlon (2016-2020), Rafael Frühbeck de Burgos (2001-2007) i Juraj Valčuha (2009-2016). Jeffrey Tate en va ser director convidat principal (1998-2002), precedit per Gianandrea Noseda (2003-2006). De 1996 a 2001, Eliahu Inbal en va ser el director honorífic.

Altres presències significatives en el podi són Giulini, Sawallisch, Rostropóvitx, Chung, Maazel, Mehta, Ahronóvitx, Gergiev, Janowski, Bitxkov, Kirill Petrenko, Jurowski, Chailly, Albrecht, Hänchen, Franck, Eschenbach, Gatti i Harding.

Celebra els seus concerts regulars i cicles especials a Torí; des de 2013 participa també en els festivals d'estiu de música clàssica organitzats per l'Ajuntament de la ciutat, i és convidada a importants festivals, com el MITE Settembre Musica, la Biennale di Venezia, el Festival de Ravenna, el Festival Verdi di Parma i la Sagra Malatestiana di Rimini.

Els seus compromisos institucionals inclouen els concerts de Nadal a Assís, retransmesos a tot el món, les celebracions del Dia de la República i el concert de Nadal al Senat.

A més de les gires internacionals, la seva participació al Festival de Salzburg amb la Philharmonie Berlin, ha tocat a la Unió dels Emirats Àrabs, al Musikverein de Viena; al Festival RadiRO de Bucarest (2012) i al Festival Enescu (2013). Ha fet gires per Alemanya, Suïssa, Rússia i Itàlia. El 2016 va interpretar la *Novena simfonia* de Beethoven a la Royal Opera House de Masqat (Oman); el 2017 va tocar a la Konzerthaus de Viena; i el 2019 al Festival Dvořák de Praga. Des de 2017 és l'orquestra principal del Festival d'Òpera Rossini de Pesaro.

Ha participat en les pel·lícules d'òpera *Traviata à Paris*; *Rigoletto a Mantova*, dirigida per Mehta i Bellocchio; i *Cenerentola, una favola in diretta*, retransmesa per Rai1. També enregistra temes i bandes sonores per a programes de la RAI, i CD i DVD dels seus concerts en directe. La seva activitat pedagògica, adreçada a joves i infants, és també molt important, amb actuacions, concerts i classes magistrals.

Andrés Orozco-Estrada

Director

Energia, carisma i elegància caracteritzen Andrés Orozco-Estrada, que ja figura entre els millors directors internacionals i ha inspirat tant músics com audiències.

A l'inici de la temporada 2025-2026 ha assumit el càrrec de director musical (GMD) de la ciutat de Colònia i mestre de capella de la Gürzenich-Orchester. En la seva temporada inaugural se centra en la tradició romàntica de l'orquestra, que al llarg de la seva història ha estrenat obres de Brahms, Mahler i Richard Strauss. A l'Òpera de Colònia dirigirà, entre d'altres, *Manon Lescaut* de Puccini i *Le nozze di Figaro* de Mozart. Paral·lelament, continua la seva feina amb l'Acadèmia Kronberg fomentant les carreres de joves talents a Colònia mitjançant un concurs internacional de composició.

Va ser nomenat director titular de la Sinfonica Nazionale della RAI la temporada 2023-2024, i el novembre de 2025 se l'endurà de gira per Espanya. Pròxims compromisos el portaran més enllà de Colònia i Torí, a sales de concert d'arreu del món, on treballarà amb destacats artistes internacionals.

Aquesta temporada també actuarà com a director convidat en concerts amb la Tonhalle-Orchester, la Gewandhausorchester Leipzig, la Royal Concertgebouw Orchestra, l'Orchestre de Paris, la San Francisco Symphony i la Los Angeles Philharmonic. A més, dirigirà el Concert d'Any Nou amb la Staatskapelle Dresden, que s'emetrà en directe per la televisió alemanya.

Andrés Orozco-Estrada va ser director musical de la Houston Symphony Orchestra entre 2014 i 2022, i director titular de la hr-Sinfonieorchester de 2014 a 2021 i de la Wiener Symphoniker de 2020 a 2022.

Ha actuat en destacats teatres d'òpera internacionals i ha dirigit les filharmòniques de Berlín, Viena, Londres i Nova York, la Boston Symphony i, a l'Àsia, la Simfònica NHK i la Filharmònica de Hong Kong.

Nascut a Medellín, Andrés Orozco-Estrada va començar la seva formació musical tocant el violí i rebent les seves primeres classes de direcció als quinze anys. El 1997 es va traslladar a Viena, on va ser acceptat a la prestigiosa Universitat de Música i Arts Escèniques de la ciutat, on ha estat professor de direcció d'orquestra des de 2022.

Michael Barenboim

Violí

Michael Barenboim, violinista i violista, és solista i músic de cambra, fundador d'ensembles, concertino de la West-Eastern Divan Orchestra i professor a la Barenboim-Said Akademie, funcions que reflecteixen la seva versatilitat i creativitat.

Des del seu debut com a solista interpretant el *Concert per a violí* de Schönberg sota la batuta de Pierre Boulez el 2011, s'ha consolidat en l'escena musical internacional. La seva passió per la música contemporània es manifesta en la interpretació d'obres dels segles XX i XXI, tant com a solista com en música de cambra. Ha actuat amb orquestres com la RSO Frankfurt, la Filharmonica della Scala, l'Accademia di Santa Cecilia, la Tonhalle Orchester Zürich, l'Academy of St Martin in the Fields i la Philharmonia Orchestra, entre d'altres.

Amb la West-Eastern Divan Ensemble fa gires internacionals. Va fundar, juntament amb músics palestins, l'Ensemble Nasmé, amb el qual ofereix concerts en prestigioses sales. Actua amb freqüència al Wigmore Hall de Londres, l'Elbphilharmonie d'Hamburg, l'Òpera de Sidney i el Teatro di San Carlo de Nàpols. Altres compromisos l'han dut al Carnegie Hall, la Philharmonie de Berlín, l'Opéra National de París, el Barbican Centre, la Dortmund Konzerthaus i el Festival de Salzburg.

La temporada 2025-2026 actuarà com a solista amb l'Orquestra Simfònica d'Armènia dirigida per Sergey Smbatyan, la Sinfonica Nazionale della RAI amb Andrés Orozco-Estrada en gira per Espanya, l'Orquestra de Cambra de Württemberg Heilbronn, dirigida per Risto Joost en gira per Alemanya i Estònia, la Simfònica del Caire en gira per Alemanya i Egipte, l'English Chamber Orchestra, la Filharmònica de Pomerània Occidental i la Filharmònica de Zagreb dirigida per Dawid Runtz.

La seva discografia amb Deutsche Grammophon inclou els quartets amb piano i tríos de Mozart, així com la integral de tríos de Beethoven amb Kian Soltani i Daniel Barenboim. El 2023 va enregistrar el *Concert per a violí* d'Elgar amb la Philharmonia Orchestra sota la direcció d'Alessandro Crudele per a Linn Records. En el mateix segell va aparèixer, la primavera de 2024, *Cançons sense paraules* de Mendelssohn (arranjament de Ferdinand David) amb Natalia Pegarkova-Barenboim al piano.

Vine a sopar amb
la teva entrada del
concert i et regalem
una **copa de cava**.

CUINA OBERTA
tots els dies
de 13h a 00h

Passeig Isabel II, 14
08003 Barcelona
Tlf. 93 319 30 33
reserves@7portes.com

Restaurant oficial del **bcn**
classics

www.7portes.com

@7Portes

VANGUARDISTA

1. (m. i f.) Persona que va per davant.
Que s'emociona amb la música clàssica.
Subscriber de La Vanguardia.

Orgullosos dels nostres més de **150.000 subscribers**,
que estimen la cultura i vibren amb cada representació musical.

Suma't a

LA VANGUARDIA

Notes al programa

L'absoluta independència de l'efecte

Les llàgrimes que vessem en una obra de teatre pertanyen al tipus d'emocions exquisides i estèrils que l'art té com a funció despertar. Plorem, però no ens sentim ferits, ens planyem, però la nostra pena no és amarga.

Oscar Wilde (The Critic as Artist, 1891)

Per a Philip Gossett, cap compositor de la primera meitat del segle XIX va gaudir del prestigi, la riquesa, el reconeixement popular o la influència artística de Gioacchino Rossini (Pesaro, 1792 – Passy, 1868). Considerat pels seus coetanis la referència musical del seu temps, Gian Giacomo Stiffoni explica que «els seus èxits van establir nous patrons i estructures formals per a figures centrals de l'òpera italiana com Vincenzo Bellini, Gaetano Donizetti i Giuseppe Verdi». Alhora, l'autor recorda que la carrera operística relativament breu del compositor italià, «contemporània de la de l'últim Beethoven i del recorregut compositiu de Schubert, marca, al mateix temps, el final d'un món operístic i el punt de partida d'un altre de nou del qual, al seu torn, assenyala l'inici i la seva meta gairebé definitiva». Amb Rossini arriben també al seu final experiències fonamentals de l'òpera del XVIII, com ara el protagonisme dels *castrati*.

Gioacchino Rossini. *Guillem Tell*, obertura

La seva òpera en quatre actes *Guillem Tell* va ser estrenada al Théâtre de l'Académie Royale de Musique de París el 3 d'agost de 1829. Amb llibret en francès d'Étienne de Jouy i Hippolyte Bis basat en l'obra *Wilhelm Tell*, de Friedrich Schiller, l'obertura es divideix en quatre parts: Preludi, La tempesta, Ranz des vaches i Final. Precisament Hector Berlioz (La Côte-Saint-André, 1803 – París, 1869), amb la seva particular mirada crítica, va destacar de l'obertura que «Rossini ha ampliat tant la forma que es converteix, en realitat, en una simfonia en quatre parts molt diferents, en lloc de la peça en dos moviments amb els quals els compositors estan normalment satisfets». Examinant les quatre seccions, Berlioz puntualitza que «la primera dibuixa bé la calma d'una profunda solitud... És una obertura poètica... La tempesta és succeïda per una escena pastoral de molta frescor —la melodia del corn anglès és deliciosa, i la intervenció de la flauta sobre aquesta tranquil·la cançó és d'una frescor i una alegria enlluernadores. [...] el triangle, amb la seva aparició suau i subtil a intervals, és on li pertoca; és l'esquella dels

pacífics ramats mentre els pastors entonen els seus alegres cants». Sobre l'última i més coneguda secció de l'obertura, Berlioz va mostrar un gran entusiasme que després es va apaivagar: «Aquesta última part de l'obertura està tractada amb una empena...! Una empena que sempre impacta l'audiència! Però està basada íntegrament en un ritme que avui dia s'ha quedat obsolet. [...] Malgrat la falta d'originalitat en el tema i el ritme, l'abús de la timbala, que és molt desagradable en certs moments, i l'ús lleugerament vulgar d'aquest instrument per marcar sempre els ritmes accentuats, cal admetre que la peça en conjunt està tractada amb una superioritat indiscutible». Va concloure expressant que aquesta obertura és una obra d'un immens talent que s'assembla tant a un geni que acaba confonent-s'hi.

En aquell moment, Stendhal publicava la novel·la *Le rouge et le noir*, i Victor Hugo estrenava l'obra de teatre *Hernani*, en el pròleg de la qual recorda que el romanticisme, «tantes vegades mal definit, no és sinó el liberalisme en literatura». Afirmava que la llibertat en l'art i la llibertat en la societat és el doble objecte al qual han d'aspirar igualment els esperits conseqüents i lògics i, ahora, que la llibertat literària és filla de la llibertat política. Aquestes eren les bases del segle, perquè «la veritat i la llibertat tenen l'excel·lència que tot el que es fa per elles i tot el que es fa contra elles els serveix igualment».

Hector Berlioz. *Simfonia fantàstica*

També es trobava Berlioz a la capital francesa immers en la composició de la seva *Simfonia fantàstica*. Arquetip del que Massimo Mila defineix com a artistes en els quals prevalen les seves facultats musicals sobre les intel·lectuals —amb un ampli marge entre els seus propòsits i la seva realització sonora—, en aparença va ser un romàntic d'allò més convençut, delerós d'aquesta esmentada llibertat en l'accepció més àmplia del terme, i un esperit que subvertia totes les regles i tradicions. Però la realitat, no obstant això, era una altra, ja que, si la seva vida va ser la d'un autèntic romàntic, pel seu lliurament a la violència de les passions i pel seu mode directe de vincular vida i art i de barrejar la seva existència amb el suport literari —narratiu i psicològic— de les seves creacions simfòniques —a les quals va arribar després del descobriment de Ludwig van Beethoven—,

la desfermada llibertat de la seva fantasia va actuar eficaçment en el camp orquestral. No sols per la potència i l'originalitat dels efectes que va aconseguir —augmentant de manera desmesurada les seccions instrumentals o creant amb una extraordinària intuïció nous timbres expressius—, sinó també per l'ús que en va fer, ja que va revelar una habilitat incomparable, una perfecció d'escriptura i una novetat de modes de gran modernitat.

La seva passió va ser l'òpera, tot i que va tenir constants fracassos producte de la seva indecisió entre l'imperatiu romàntic de l'originalitat absoluta i la temptació d'adherir-se a les desprestigiades fórmules convencionals. Articulada en cinc moviments, a la *Simfonia fantàstica* porta el significat de la paraula a nous límits. En primer lloc, pel títol, «Episodi de la vida d'un artista», i en segon lloc, pel tema recurrent que representa l'obsessió de l'artista per la dona que adora. Composta el 1830, és un clar exemple que la simfonia com a forma es va convertir en un mitjà absolut i complet de drama explícit. Els tres primers moviments es distingeixen per somnis apassionats, expressions brillants i joioses i un suau caràcter pastoral, mentre que els dos últims s'aboquen a un macabre i lúgubre satanisme que crea un vistós model d'ironia romàntica que ofega en el pessimisme ostentós de les flames de la passió i l'entusiasme. Com s'esdevindrà després amb Franz Liszt, empra el Dies irae —himne utilitzat com a seqüència a la missa de rèquiem del ritu romà— per expressar aquest tenebrós cinisme i com a recurs que assegura l'efecte.

Cal esmentar que *Confessions of an English Opium-Eater* —narració autobiogràfica de Thomas de Quincey— va ser publicada en una revista el 1821 i en un volum independent un any després. Va arribar a tot Europa i va influir molt profundament en el moviment romàntic, que cercava sensacions íntimes i noves. La seva empremta es troba en Gérard de Nerval i en Charles Baudelaire, i és un dada significativa que Alfred de Musset fes un esbós que pot considerar-se decisiu en la primera inspiració de la *Simfonia fantàstica*.

Sota la impressió «d'un amor volcànic i contrariat» envers l'actriu shakesperiana Harriet Smithson (amb uns dots professionals modestos però amb un gran magnetisme, i amb qui va acabar casant-se i vivint un matrimoni tempestuós i turbulent), i davant qui es va sentir «paralitzat per una passió interminable i insaciable» (tal com va escriure al seu amic Humbert Ferrand), l'impulsiu Berlioz imagina el seu personatge —ell mateix— patint una sèrie de somnis i visions per haver fumat opi. Va escriure una mena de llibret en el qual caracteritza l'argument amb un llenguatge exaltat, inclòs «l'ull fatal del destí». Retratant a l'inici el «flux de passió i les inexplicables alegries i tristeses que va experimentar abans de

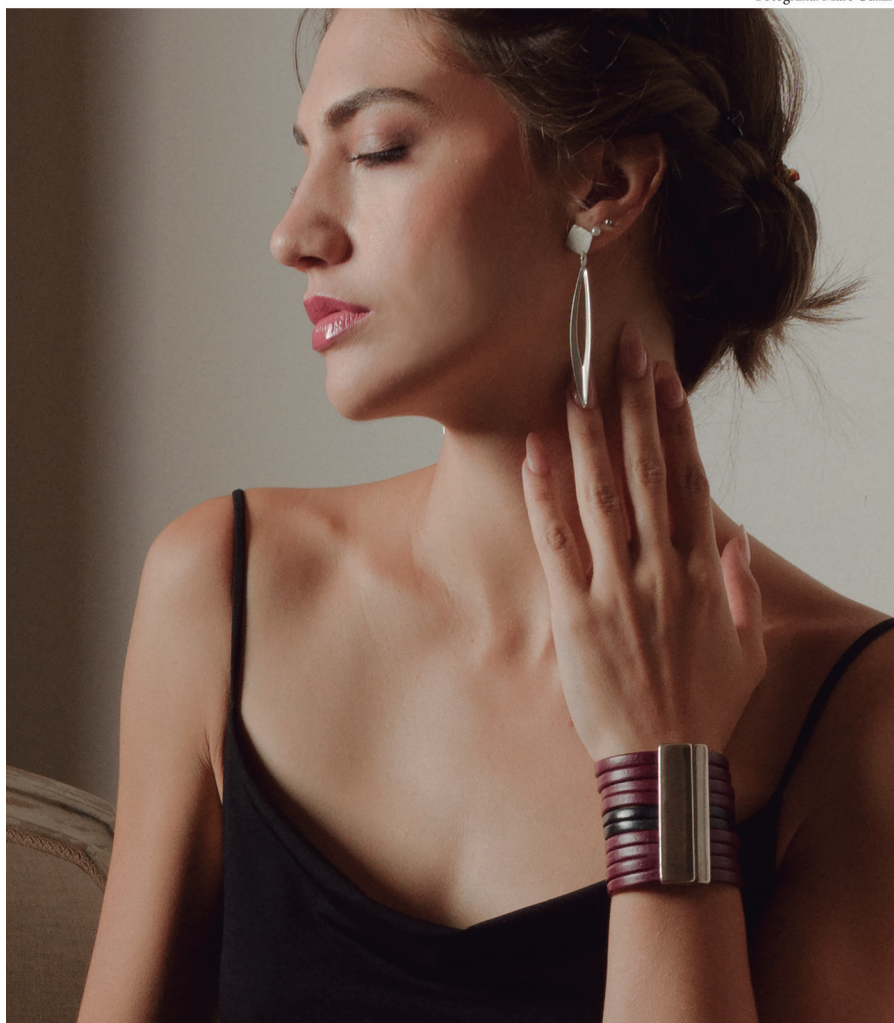
veure la seva estimada», en els dos últims moviments representa el somni d'haver-la assassinat. Camí de la seva execució, al final es troba enmig d'un macabre i turbulent aquelarre. Per a l'estrena, prevista molt abans de la conclusió de l'obra i amb la partitura incompleta, «va treballar amb frenesí». Estrenada amb un gran èxit, entre el públic de la Gran Sala del Conservatori de París hi havia Victor Hugo, Nicolò Paganini, Alexandre Dumas (pare), Heinrich Heine i la mateixa Smithson.

Wolfgang Amadeus Mozart. Concert per a violí núm. 4 en Re major K.218

El *Concert per a violí núm. 4 en Re major K.218* de Wolfgang Amadeus Mozart (Salzburg, 1756 – Viena, 1791) va ser compost el 1775 per a dos oboès, dues trompes i corda. Quan dos anys després ell mateix escriu des d'Augsburg explicant que havia tocat el *Concert Strasburg*, «que va fluir com l'oli», i el seu pare Leopold —autor d'un cèlebre tractat sobre el violí titulat *Violinschule* traduït a l'holandès, francès i anglès— anota amb orgull que el *Vizekonzertmeister* Antonio Brunetti l'havia interpretat en el descans d'una obra de teatre per donar temps als actors a canviar-se de vestuari, es refereixen a aquest concert.

Generant una atmosfera més sensual en termes de sonoritat que en els concerts previs, i amb un inici similar al de diversos dels seus concerts per a piano posteriors, és possible que Mozart hagués conegut una de les simfonies de Carl Ditters von Dittersdorf, en què el títol *Ballo Strassburghese* s'atorga a una melodia à *la musette*, la variació de la qual apareix entreteixida en l'últim moviment d'aquest concert deixant constància del seu gust pel caràcter folklòric. Encara més significatiu és l'aparent model, un concert que Luigi Boccherini havia escrit uns deu anys abans en la mateixa tonalitat. Aquestes similituds s'estenen a la seva estructura formal, reveladora de la influència, després dels seus tres viatges a Itàlia entre 1769 i 1773, de compositors com Pietro Nardini i Gaetano Pugnani. Amb una invenció melòdica tenyida d'estil francès, a la qual Mozart afegeix la seva gràcia i enginy característics, interpola perspicaços episodis de dansa familiars per al públic de l'època sense pretendre grans efectes.

Ens trobem, doncs, davant un programa que conforma un ric tapís de la música més inspirada dels tres compositors i en el qual els seus respectius interessos es veuen més que complerts. Podem aplicar, així, les paraules de Stendhal quan al·ludeix «a la vivor més que no pas a l'alegria» i a allò que, encara que no sempre sigui apassionat, és i serà eternament espiritual.

Egass
barcelona

Joies amb essència

www.egassbarcelona.com

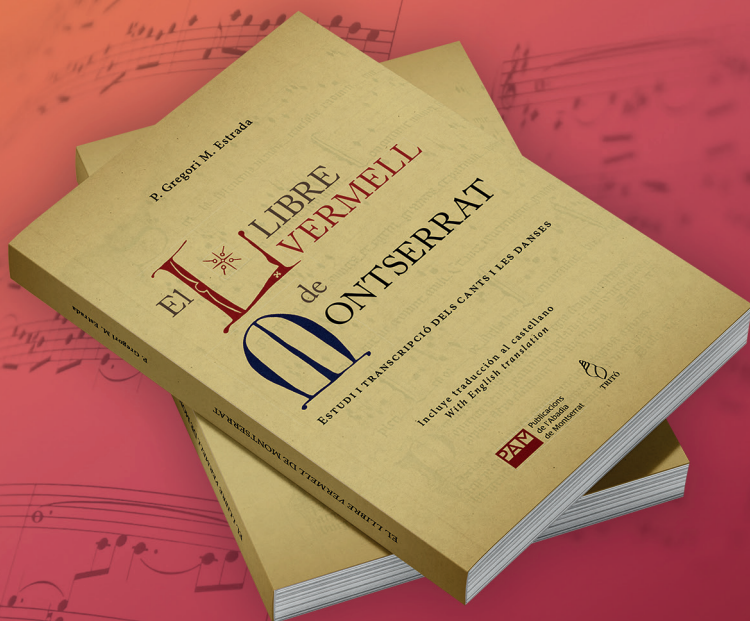
Handmade

 [egass.jewels](https://www.instagram.com/egass.jewels)

El *Llibre vermell* de Montserrat

Estudi i transcripció dels cants i les danses

Una obra cabdal
del patrimoni musical
de Catalunya

Consulta el nostre catàleg:
www.trito.cat

Cicle BCN Clàssics 25\26

Organitzen:

TRITÓ

IBERMÚSICA
FUNDACIÓN IBERMÚSICA

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEO
CATALÀ

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Institut Català de les
Empreses Culturals

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Financiado por
la Unión Europea
NextGenerationEU

Pla de Recuperació,
Transformació i Resiliència

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA
Y DEPORTE

Col·laboren:

idealista

Mitjans oficials:

Cat música

L'AVANGUARDIA

Troba'ns a:

Enamorats, 35
08013 Barcelona

www.bcnclassics.cat
contacte@bcnclassics.cat
93 342 61 75

@bcnclassics

GAUDIM LA MÚSICA EN SILENCI

MOLTES GRÀCIES!

MIXT

Paper i Donant
suport a la
silvicultura
responsable

FSC® C128359